

Coneix el teu entorn

El senyor Riu

Text: **Teresa Duran**

Il·lustracions: **Mercè Tous**

**Diputació
Barcelona**

Primera edició: maig de 2018

© del text: Teresa Duran

© de les il·lustracions: Mercè Tous

© d'aquesta edició: Diputació de Barcelona

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, resta rigorosament prohibida sense l'autorització prèvia per escrit dels editors, i estarà sotmesa a les sancions establertes a la llei.

Edició i producció: Gabinet de Premsa
i Comunicació de la Diputació de Barcelona

Serveis editorials: Editorial Mediterrània, SL

ISBN: 978-84-9803-835-4

DL: B 13854-2018

Imprès a Catalunya

Printed in Catalonia

El senyor Riu

Text: Teresa Duran

Il·lustracions: Mercè Tous

Diputació
Barcelona

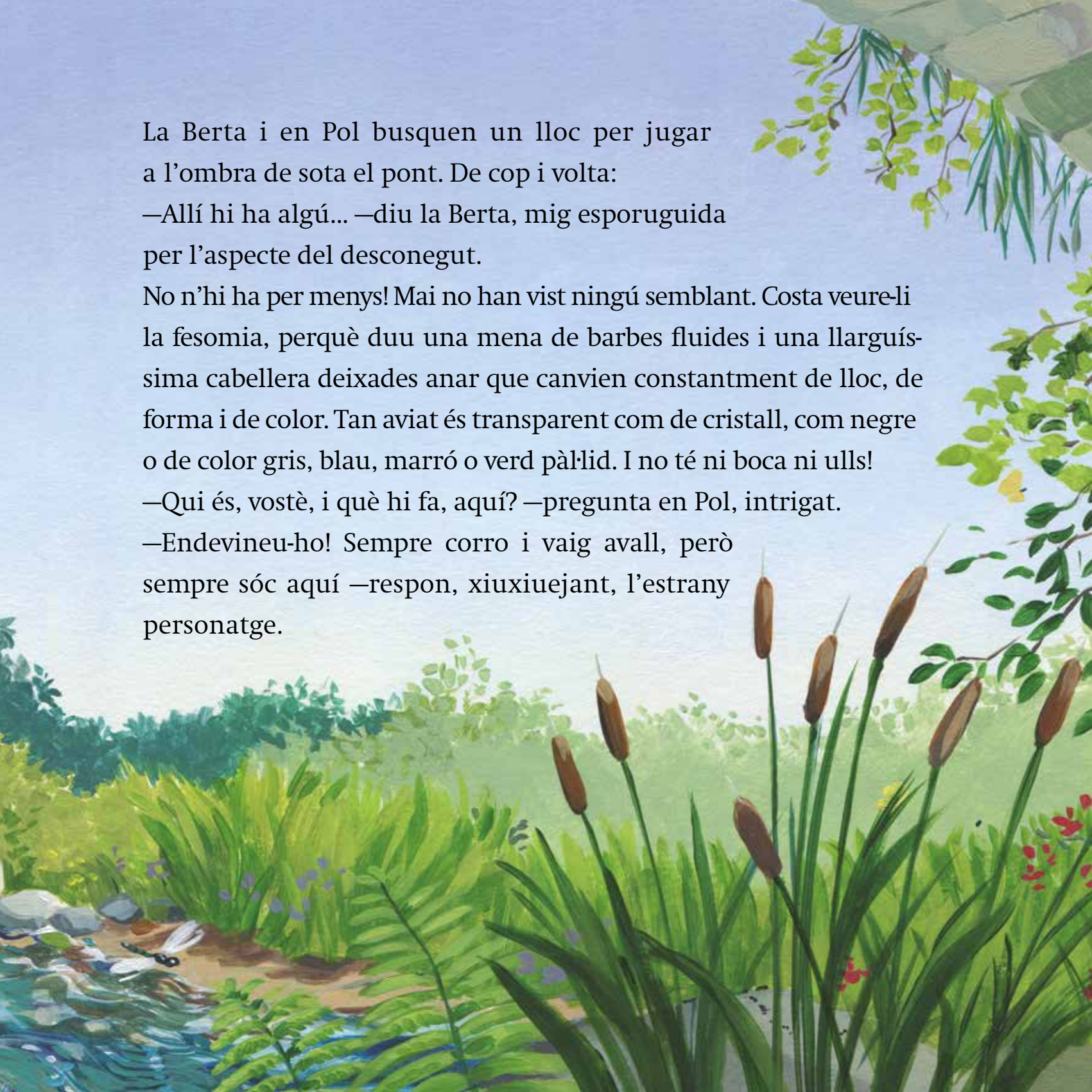
La Berta i en Pol busquen un lloc per jugar a l'ombra de sota el pont. De cop i volta:

—Allí hi ha algú... —diu la Berta, mig esporuguida per l'aspecte del desconegut.

No n'hi ha per menys! Mai no han vist ningú semblant. Costa veure-li la fesomia, perquè duu una mena de barbes fluides i una llarguíssima cabellera deixades anar que canvien constantment de lloc, de forma i de color. Tan aviat és transparent com de cristall, com negre o de color gris, blau, marró o verd pàl·lid. I no té ni boca ni ulls!

—Qui és, vostè, i què hi fa, aquí? —pregunta en Pol, intrigat.

—Endevineu-ho! Sempre corro i vaig avall, però sempre sóc aquí —respon, xiuxiuejant, l'estrany personatge.

En Pol i la Berta se'n van a veure l'avi, que pinta el paisatge, i li comenten el seu misteriós encontre.

—Ho, ho, ho! —riu l'avi—. No sabeu endevinar de qui es tracta?

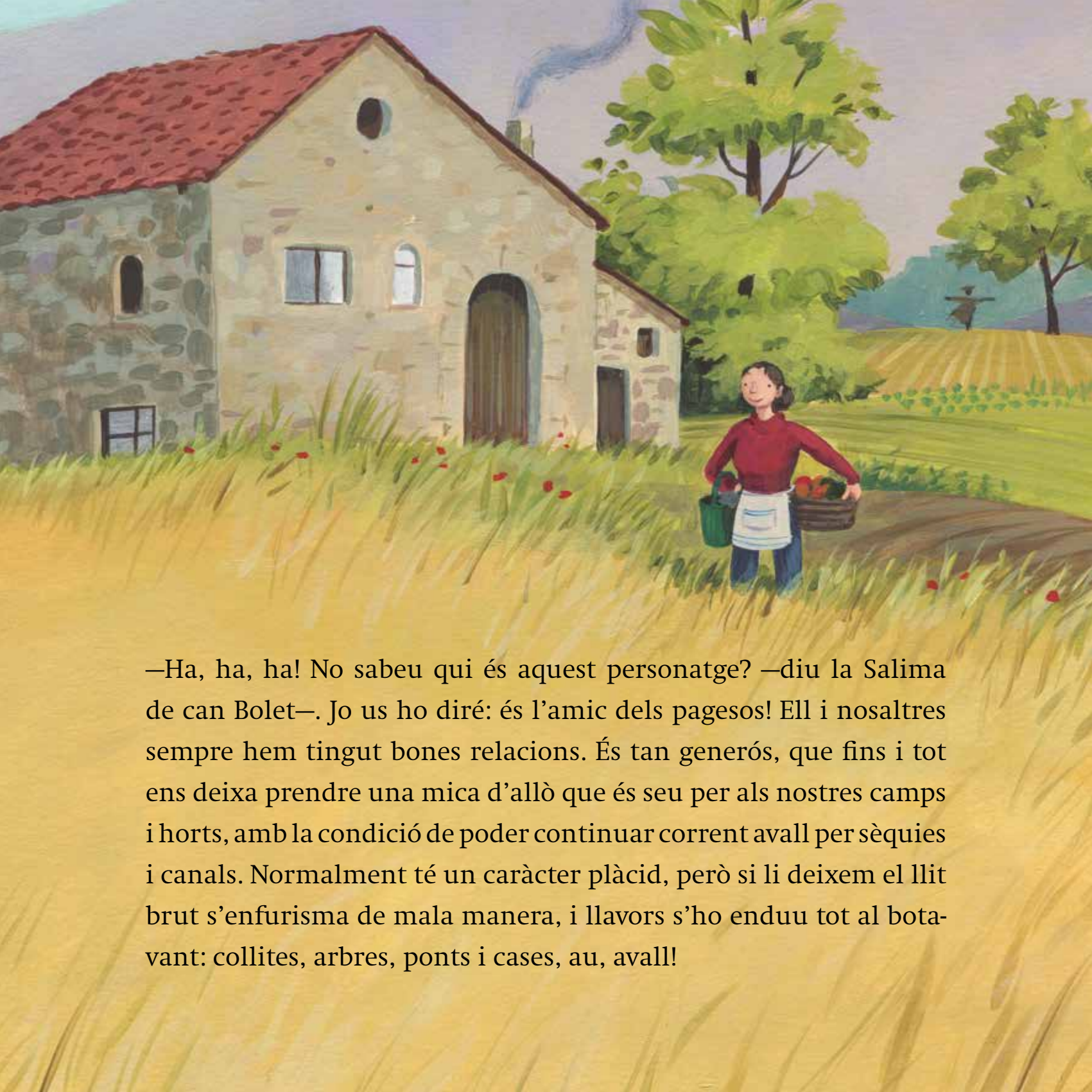
Ell és el gran paisatgista del món!

—Fa quadres, com tu?

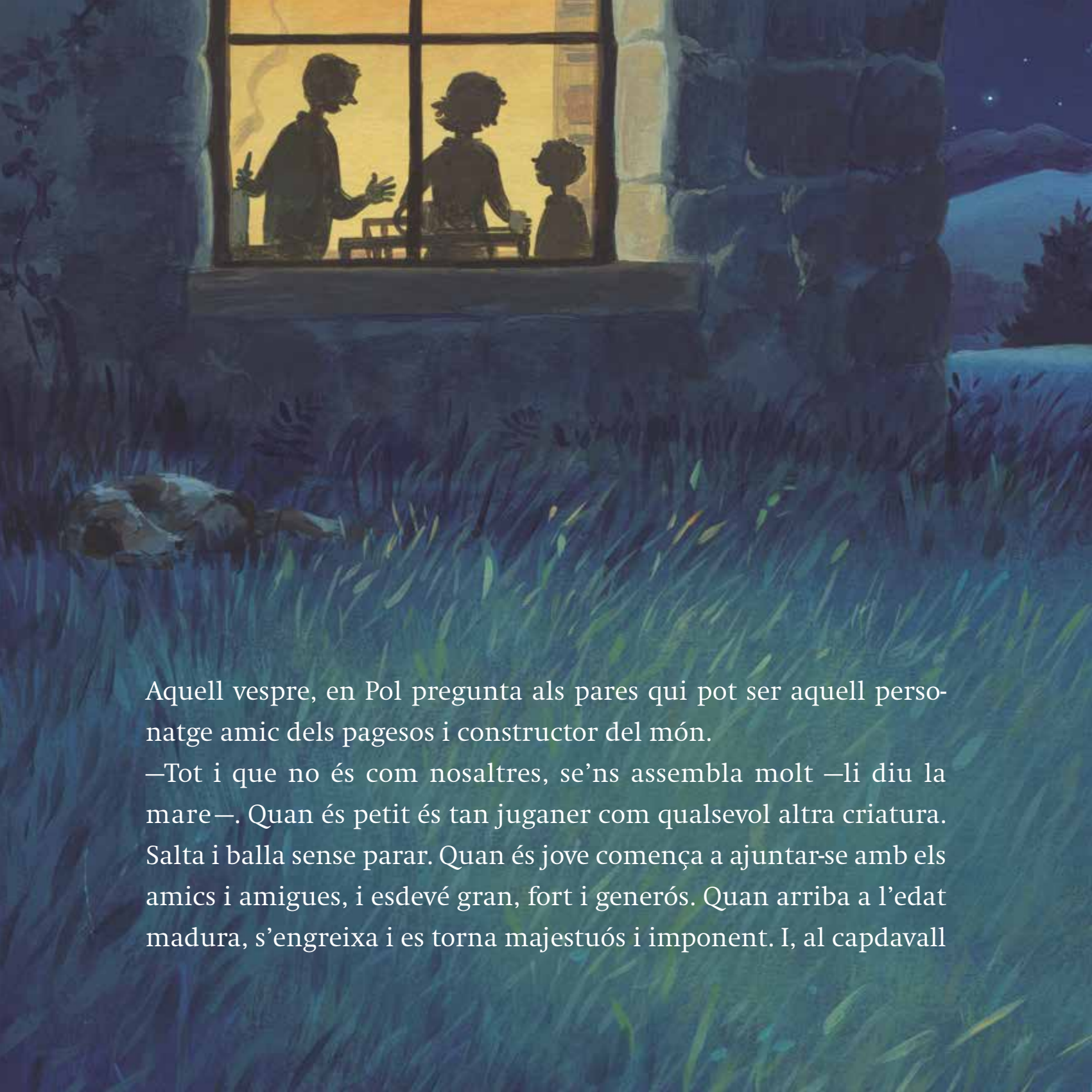
—No, patufeta. Jo només pinto el paisatge. Però ell és qui el fa! És una gran responsabilitat, això de fer les muntanyes, els gorgs, les valls, les planes, els deltes... S'hi ha dedicat des que el món és món i, per poc que pugui, ho continuarà fent durant milions d'anys. Una tasca grandiosa!

Del que ell fa se'n diu erosionar i, per fer-ho, li cal tant temps com tenacitat. La sort és que no se'n cansa mai!

—Ha, ha, ha! No sabeu qui és aquest personatge? —diu la Salima de can Bolet—. Jo us ho diré: és l'amic dels pagesos! Ell i nosaltres sempre hem tingut bones relacions. És tan generós, que fins i tot ens deixa prendre una mica d'allò que és seu per als nostres camps i horts, amb la condició de poder continuar corrent avall per sèquies i canals. Normalment té un caràcter plàcid, però si li deixem el llit brut s'enfurisma de mala manera, i llavors s'ho enduu tot al botant: collites, arbres, ponts i cases, au, avall!

Aquell vespre, en Pol pregunta als pares qui pot ser aquell personatge amic dels pagesos i constructor del món.

—Tot i que no és com nosaltres, se'ns assembla molt —li diu la mare—. Quan és petit és tan juganer com qualsevol altra criatura. Salta i balla sense parar. Quan és jove comença a ajuntar-se amb els amics i amigues, i esdevé gran, fort i generós. Quan arriba a l'edat madura, s'engreixa i es torna majestuós i imponent. I, al capdavant

de la seva vida, quan ja està ben segur de no haver deixat de complir la seva missió, s'adorm tranquil, ran de mar. És bonic que així sigui... —No és només que es pugui comparar la seva vida amb la d'una persona —afegeix el pare, somrient—, és que també té una família que sembla la nostra! Li agrada tenir parents de tota mena, grassos i prims, llargs i curts, rics i pobres, nets i bruts, famosos i tímids i discrets, vinguin d'on vinguin i siguin on siguin.

L'endemà, quan els dos cosins es retroben, la Berta proposa:

—I si anem sota el pont i li preguntem qui és?

Tal dit, tal fet! Però aquell personatge els respon amb un nou enigma:

—Tinc mare, però no tinc pare. Tinc llit, però no tinc coixí. No tinc peus, tampoc no rodo i, no obstant això, faig molt camí.

—Com nosaltres! —exclamen una colla d'excursionistes que en aquell moment creuen el pont.

Els dos cosins s'afegeixen al grup, esperant que aquells joves els ajudin a resoldre l'enigma. En Kiril, que porta un pom de flors a la mà, proposa a la Berta una altra endevinalla:

—Si em saps dir on hi ha sabonera, pixallits, verònica, cua de cavall i sarronets de pastor, et regalo aquest ram i, de passada, responc a la vostra pregunta.

La Berta queda astorada. Tothom ha de parlar misteriosament, aquí?

La Mitsuko afegeix més intriga a la situació quan ensenya unes fotos a en Pol, mentre proclama:

—Veus? Aquell que no saps qui és, té per hostes un sabater, un corredor, un barquer i una perla!

Que estrany! En Pol, en aquelles fotos no hi veu cap joia ni cap d'aquests personatges. Només cuques!

Darrere aquells excursionistes, hi ha el guarda forestal. Convençuts que deu saber moltes coses, els dos nens li expliquen qui han trobat sota el pont i les respostes estranyes que els ha donat.

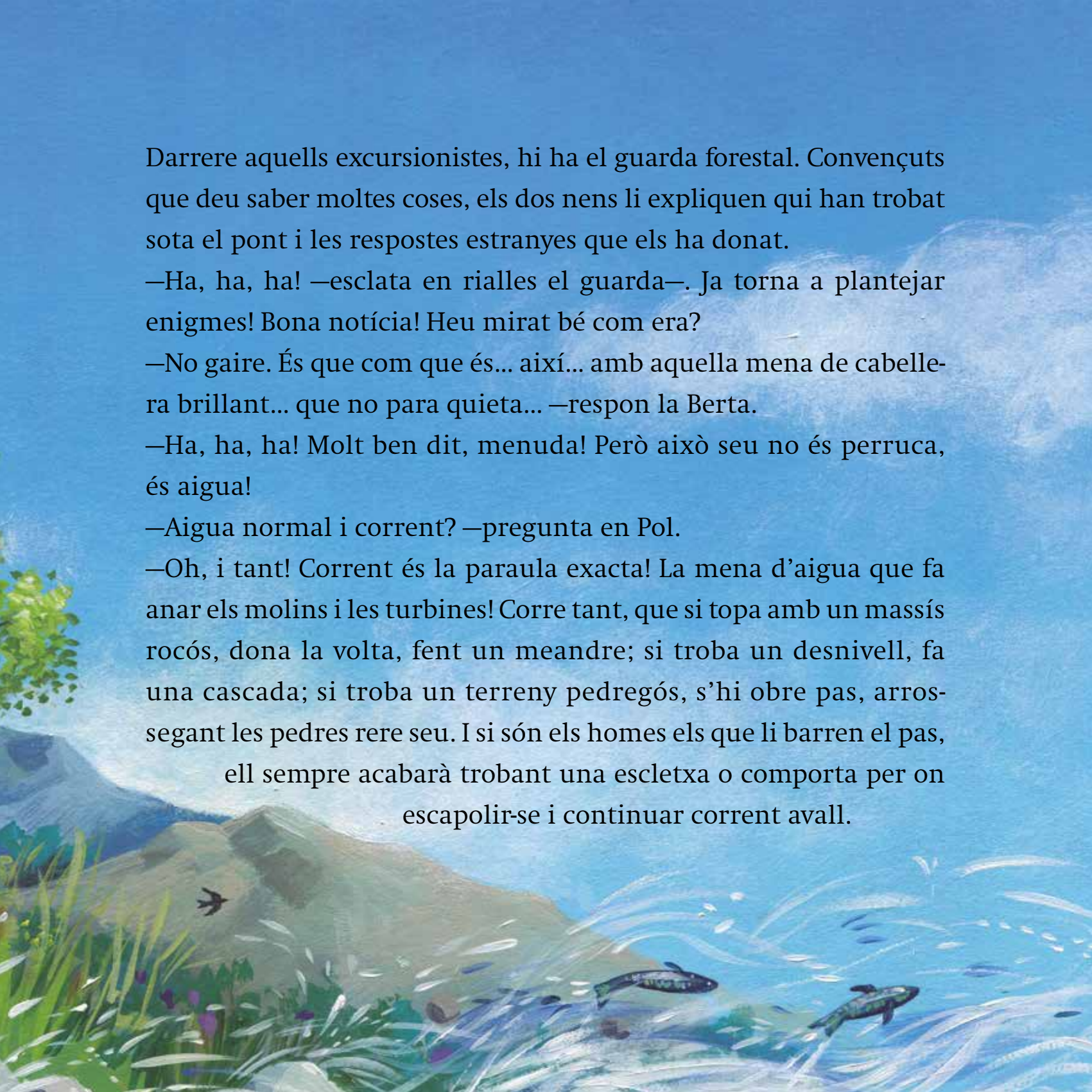
—Ha, ha, ha! —esclata en rialles el guarda—. Ja torna a plantejar enigmes! Bona notícia! Heu mirat bé com era?

—No gaire. És que com que és... així... amb aquella mena de cabellera brillant... que no para quieta... —respon la Berta.

—Ha, ha, ha! Molt ben dit, menuda! Però això seu no és perruca, és aigua!

—Aigua normal i corrent? —pregunta en Pol.

—Oh, i tant! Corrent és la paraula exacta! La mena d'aigua que fa anar els molins i les turbines! Corre tant, que si topa amb un massís rocós, dona la volta, fent un meandre; si troba un desnivell, fa una cascada; si troba un terreny pedregós, s'hi obre pas, arrossegant les pedres rere seu. I si són els homes els que li barren el pas, ell sempre acabarà trobant una escletxa o comporta per on escapar-se i continuar corrent avall.

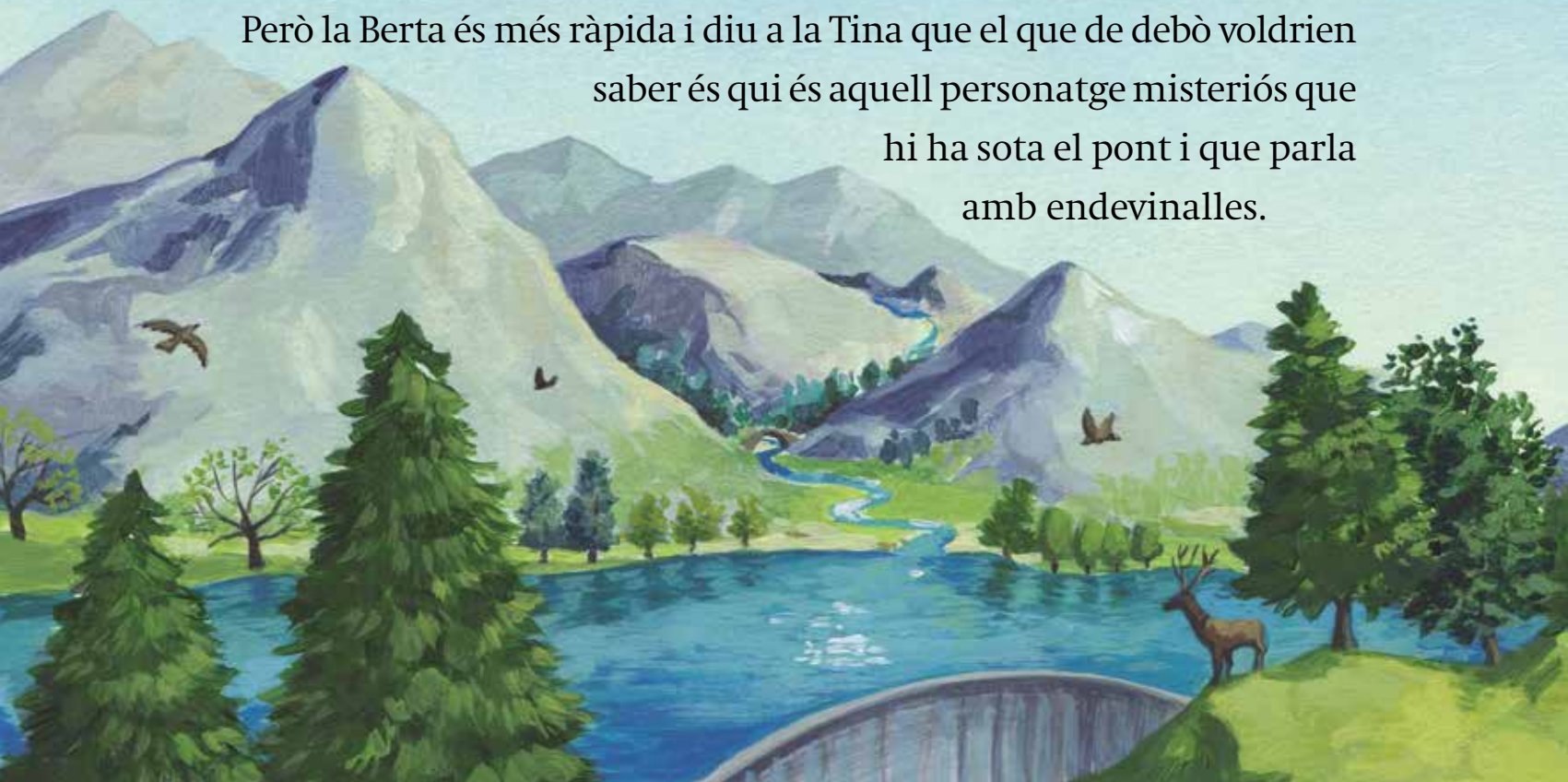
Amb la calor que fa, als excursionistes els ve molt de gust banyar-se o llogar un caiac i fer una mica de rem en aquella mena de llac on acaba el camí. Però en Pol i la Berta han de tornar a casa, ja que es fa tard.

—No patiu —els diu en Kiril, presentant-los una noia d'aspecte molt simpàtic—, la meva xicota, la Tina, us hi durà amb el cotxe.

Pel camí, la Tina no para de parlar sobre els arbres, les plantes, els ocells, les serps i els mamífers dels voltants. I en Pol l'escolta embadalit.

—I, de peixos, no n'hi ha? —pregunta.

Però la Berta és més ràpida i diu a la Tina que el que de debò voldrien saber és qui és aquell personatge misteriós que hi ha sota el pont i que parla amb endevinalles.

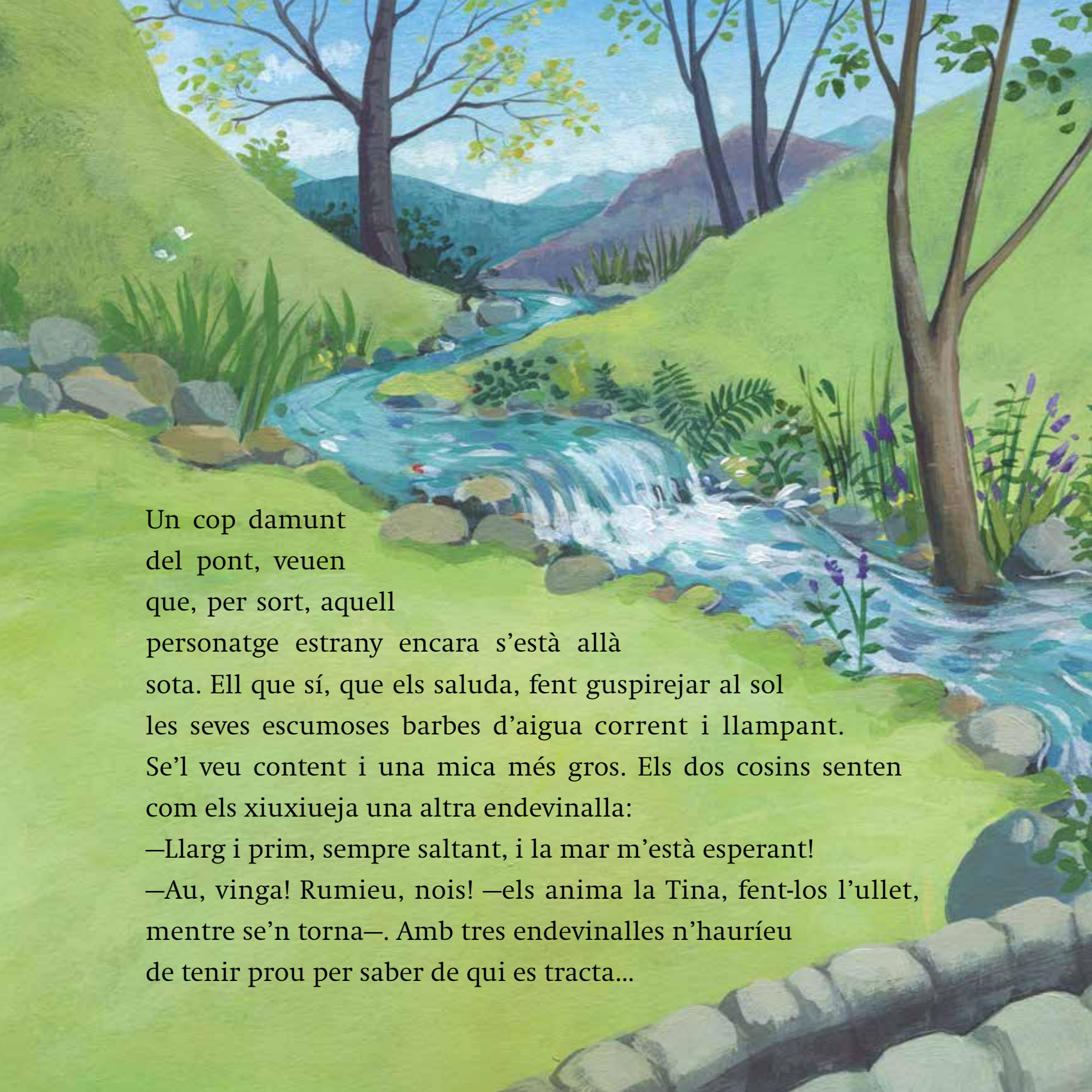

—Ha, ha! —riu la Tina—. Sabíeu que el vostre personatge és immensament ric? És una qüestió d'intercanvi: ell permet que els altres es donin la bona vida i així és com els altres fan la seva innombrable fortuna.

—Caram! —s'estranya en Pol, que recorda el personatge de sota el pont amb un aspecte més aviat llastimós i espellifat.

—Ell s'ha passat milers d'anys repartint el seu cabal entre tots els qui l'envolten, a cadascú segons les seves necessitats i capacitats, però, des de fa un parell de segles, els humans el fem anar de mal borràs amb les nostres ciutats immenses, indústries de tota mena, embassaments, túnels, aeroports i autopistes, que a les persones ens fan la vida més fàcil, però la compliquen a la resta d'éssers vius, i especialment al vostre misteriós protagonista. Amb tot això, pobre, no sap ben bé com sortir-se'n sense perdre-ho tot! És una pena que les persones puguem ser alhora els éssers més intel·ligents de la Terra i els més estúpids!

Un cop damunt
del pont, veuen
que, per sort, aquell
personatge estrany encara s'està allà
sota. Ell que sí, que els saluda, fent guspirejar al sol
les seves escumoses barbes d'aigua corrent i llampant.
Se'l veu content i una mica més gros. Els dos cosins senten
com els xiuxiueja una altra endevinalla:
—Llarg i prim, sempre saltant, i la mar m'està esperant!
—Au, vinga! Rumieu, nois! —els anima la Tina, fent-los l'ullet,
mentre se'n torna—. Amb tres endevinalles n'hauríeu
de tenir prou per saber de qui es tracta...

—Recopilem! —es proposen els infants—. Ens han dit que és constructor de paisatges, ric, generós, geniüt, semblant a nosaltres, que fa camí, fugisser, vestit d'aigua... Ja està! Ha de ser... És... EL SENYOR RIU!!!

De sobte, prodigiosament, tots els amics del senyor Riu, tant si són freixes com joncs, veròniques o saboneres, blauets o ànecs, salamandres o musaranyes, llisses o crancs, libèl·lules o mosquits, exclamen aplaudint:

—Bravo!!!

En Pol i la Berta, sorpresos, miren d'on ve aquella ovació que surt de totes bandes i encercla, entusiasta, el benvolgut senyor Riu.
—Vosaltres també voleu ser amics meus, Berta i Pol? —els pregunta ell, somrient, complagut, tot fent esquitxos d'alegria.
—Amb molt de gust, senyor Riu! —exclamen tots dos alhora.
I l'abracen. I hi juguen. I...

La Berta i en Pol busquen un lloc a l'ombra per jugar, quan, sota el pont, descobreixen un personatge estrany, amb unes barbes i una cabellera llargues que es belluguen sense parar i que canvien constantment de forma i de color. Transparent, gris, blau o verd pàl·lid, el senyor Riu és un niu d'endevinalles. Acabaran descobrint qui és?

El conte *El senyor Riu* és un recurs del programa *Va d'aigua* de la Diputació de Barcelona.

www.diba.cat/web/mediambient/va-d-aigua

**Diputació
Barcelona**

